

SECȚIA I PENALĂ

1. Infracțiune de grup infracțional organizat. Condiții de tipicitate. Achitare

- Codul penal: art. 367

Prelungirea în timp a asocierii infracționale puse la cale de cei trei inculpați nu s-a datorat constituirii unui grup organizat, coordonat și structurat, destinat săvârșirii unor infracțiuni de trafic de droguri, ci s-a datorat prelungirii în chip natural a infracțiunii săvârșite de cei trei inculpați, respectiv trafic de droguri, înființarea și cultivarea plantelor fiind realizată exclusiv în scopul de a comercializa ulterior drogurile astfel cultivate.

Această asocierie infracțională dintre inculpați nu are o structură bine determinată, inculpații, deși având rolurile împărțite, nefiind subordonați ierarhic unul celuilalt, activitatea infracțională nefiind coordonată de niciunul dintre membrii acestei asocieri. Niciunul dintre inculpați nu apare a fi liderul grupării, deciziile fiind luate în urma consultărilor comune, singurul scop pentru care inculpații lucrau organizat fiind acela de a aduce la maturitate plantele cultivate.

(Decizia penală nr. 254/A din data de 21 februarie 2019)

Prin sentința nr. 8 din data de 16 ianuarie 2019, pronunțată de Tribunalul Teleorman – Secția Penală, instanța de fond a hotărât astfel:

În baza art. 386 C. pr. pen., a respins cererile privind schimbarea încadrării juridice.

În baza art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 cu aplic. art. 396 alin. (10) C. pr. pen., l-a condamnat pe inculpatul L.G.M. la pedeapsa de 1 an și 4 luni închisoare.

În baza art. 67 alin. (2) C. pen., a interzis inculpatului, ca pedeapsă complementară, drepturile prev. de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen., pe o durată de 2 ani, în condițiile art. 68 alin. (1) lit. c) C. pen.

În baza art. 65 C. pen., pe durata executării pedepsei principale, a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, drepturile prev. de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen., de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 367 alin. (1) și (3) C. pen. cu aplic. art. 396 alin. (10) C. pr. pen., l-a condamnat pe același inculpat la pedeapsa de 9 luni închisoare.

În baza art. 67 alin. (2) C. pen., a interzis inculpatului, ca pedeapsă complementară, drepturile prev. de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen., pe o durată de 2 ani, în condițiile art. 68 alin. (1) lit. c) C. pen.

În baza art. 65 C. pen., pe durata executării pedepsei principale, a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, drepturile prev. de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen., de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 38 alin. (1) C. pen. și art. 39 alin. (1) lit. b) C. pen., a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea, respectiv 1 an și 4 luni, la care a adăugat o treime din cealaltă pedeapsă, respectiv 3 luni, urmând ca inculpatul să execute în total pedeapsa de 1 an și 7 luni închisoare.

În baza art. 45 alin. (3) lit. a C. pen., a aplicat inculpatului, ca pedeapsă complementară, interzicerea drepturilor prev. de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen., pe o durată de 2 ani, în

condițiile art. 68 alin. (1) lit. c) C. pen., și, ca pedeapsă accesorie, interzicerea drepturilor prev. de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen., de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 cu aplic. art. 396 alin. (10) C. pr. pen., art. 41 alin. (1) C. pen. și art. 43 alin. (5) C. pen., l-a condamnat pe inculpatul T.Ș.S. la pedeapsa de 2 ani închisoare.

În baza art. 67 alin. (2) C. pen., a interzis inculpatului, ca pedeapsă complementară, drepturile prev. de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen., pe o durată de 2 ani, în condițiile art. 68 alin. (1) lit. c) C. pen.

În baza art. 65 C. pen., pe durata executării pedepsei principale, a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, drepturile prev. de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen., de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 367 alin. (1) și (3) C. pen. cu aplic. art. 396 alin. (10) C. pr. pen., art. 41 alin. (1) C. pen., art. 43 alin. (5) C. pen., l-a condamnat pe același inculpat la pedeapsa de 1 (un) an închisoare.

În baza art. 67 alin. (2) C. pen., a interzis inculpatului, ca pedeapsă complementară, drepturile prev. de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen., pe o durată de 2 ani, în condițiile art. 68 alin. (1) lit. c) C. pen.

În baza art. 65 C. pen., pe durata executării pedepsei principale, a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, drepturile prev. de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen., de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 38 alin. (1) C. pen. și art. 39 alin. (1) lit. b) C. pen., a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea, respectiv 2 ani, la care a adăugat o treime din cealaltă pedeapsă, respectiv 4 luni, urmând ca inculpatul să execute în total pedeapsa de 2 ani și 4 luni închisoare.

În baza art. 45 alin. (3) lit. a) C. pen., a aplicat inculpatului, ca pedeapsă complementară, interzicerea drepturilor prev. de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen., pe o durată de 2 ani, în condițiile art. 68 alin. (1) lit. c) C. pen., și, ca pedeapsă accesorie, interzicerea drepturilor prev. de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen., de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 cu aplic. art. 41 alin. (1) C. pen., art. 43 alin. (2) C. pen., l-a condamnat pe inculpatul B.R.C. la pedeapsa de 2 ani închisoare.

În baza art. 67 alin. (2) C. pen., a interzis inculpatului, ca pedeapsă complementară, drepturile prev. de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen., pe o durată de 2 ani, în condițiile art. 68 alin. (1) lit. c) C. pen.

În baza art. 65 C. pen., pe durata executării pedepsei principale, a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, drepturile prev. de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen., de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 367 alin. (1), (3) C. pen., cu aplic. art. 41 alin. (1) C. pen., art. 43 alin. (2) C. pen., l-a condamnat pe același inculpat la pedeapsa de 1 an închisoare.

În baza art. 67 alin. (2) C. pen., a interzis inculpatului, ca pedeapsă complementară, drepturile prev. de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen., pe o durată de 2 ani, în condițiile art. 68 alin. (1) lit. c) C. pen.

În baza art. 65 C. pen., pe durata executării pedepsei principale, a interzis inculpatului, ca pedeapsă accesorie, drepturile prev. de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen., de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 38 alin. (1) C. pen. și art. 39 alin. (1) lit. b) C. pen., a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea, respectiv 2 ani, la care a adăugat o treime din cealaltă pedeapsă, respectiv 4 luni, urmând ca inculpatul să execute în total pedeapsa de 2 ani și 4 luni închisoare.

În baza art. 45 alin. (3) lit. a) C. pen., a aplicat inculpatului, ca pedeapsă complementară, interzicerea drepturilor prev. de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen., pe o durată de 2 ani, în condițiile art. 68 alin. (1) lit. c) C. pen., și, ca pedeapsă accesorie, interzicerea drepturilor prev. de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen., de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 43 alin. (2) C. pen., a adăugat la pedeapsa rezultantă de 2 ani și 4 luni închisoare, aplicată prin prezenta, restul neexecutat de 2 ani, 10 luni și 13 zile (din pedeapsa de 3 ani și 6 luni închisoare, aplicată prin sentința penală nr. 3 din 12.01.2015 a Judecătorei Târgoviște, definitivă prin decizia penală nr. 1070 din 2.11.2015 a Curții de Apel Ploiești), urmând ca inculpatul să execute în total pedeapsa de 5 ani, 2 luni și 13 zile închisoare.

În baza art. 45 alin. (3) lit. b) C. pen., a interzis inculpatului, ca pedeapsă complementară, drepturile prev. de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen., pe o durată de 4 ani, în condițiile art. 68 alin. (1) lit. c) C. pen., și, ca pedeapsă accesorie, drepturile prev. de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen. până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 72 C. pen., a dedus din pedeapsa aplicată fiecărui inculpat reținerea și arestarea preventivă de la 30.05.2018 la zi.

Pentru a pronunța această hotărâre, tribunalul a constatat că prin rechizitoriul din 9.07.2018, înregistrat la această instanță, au fost trimiși în judecată, în stare de arest preventiv, inculpații L.G.-M., pentru săvârșirea infracțiunilor de constituire a unui grup infracțional organizat prev. de art. 367 alin. (1) și (3) C. pen. și cultivarea și întreținerea în mod ilegal de plante de cannabis în scopul vânzării și transportul dintr-un loc în altul de droguri de risc fără drept, faptă prev. de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, totul cu aplicarea art. 38 alin. (1) C. pen. (perioada infracțională martie 2018 – 29 mai 2018); B.R.-C., pentru săvârșirea infracțiunilor de constituire a unui grup infracțional organizat prev. de art. 367 alin. (1) și (3) C. pen. cu aplic. art. 41 alin. (1) C. pen. și cultivarea și întreținerea în mod ilegal de plante de cannabis în scopul vânzării și transportul dintr-un loc în altul de droguri de risc fără drept, faptă prev. de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 cu aplic. art. 41 alin. (1) C. pen., totul cu aplic. art. 38 alin. (1) C. pen. (perioada infracțională martie 2018 – 29 mai 2018) și T. Ș.-S., zis „Bobi”, pentru săvârșirea infracțiunilor de constituire a unui grup infracțional organizat prev. de art. 367 alin. (1) și (3) C. pen. cu aplic. art. 41 alin. (1) C. pen. și cultivarea și întreținerea în mod ilegal de plante de cannabis în scopul vânzării și transportul dintr-un loc în altul de droguri de risc fără drept, faptă prev. de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 cu aplic. art. 41 alin. (1) C. pen., totul cu aplic. art. 38 alin. (1) C. pen. (perioada infracțională martie 2018 – 29 mai 2018).

Din probele administrate, inclusiv declarațiile inculpaților și ale martorilor audiați atât în cursul urmăririi penale, cât și în cursul judecății, instanța de fond a reținut aceeași situație de fapt descrisă prin rechizitoriu și arătată mai sus, și a constatat că faptele cu care a fost sesizată de către parchet sunt corect stabilite și există dincolo de orice bănuială rezonabilă și sunt suficiente date cu privire la persoana inculpaților pentru a permite stabilirea unei pedepse.

Astfel, instanța de fond a reținut că inculpatul L.G. - M. a luat hotărârea de a înființa o cultură de cannabis și l-a contactat pe inculpatul B.R.-C., aducându-i la cunoștință hotărârea luată vizând înființarea culturii de cannabis.

Ulterior, l-au cooptat în cadrul grupului și pe inculpatul T.Ș.-S., pe care inculpatul L.G.-M. îl cunoștea de foarte mulți ani, întrucât putea contribui financiar mai mult și fără posibilitățile financiare ale acestuia nu puteau înființa cultura de cannabis. Inculpatul B.R.-C. l-a cunoscut pe inculpatul T.Ș.-S. la începutul anului 2018, prin intermediul inculpatului L.G.-M.

În februarie 2018, inculpații s-au întâlnit în București și, împreună, au luat hotărârea de a înființa o cultură de cannabis, urmând ca odată ajunse la maturitate, plantele să fie împărțite între ei, proporțional cu sumele de bani investite.

În acest scop, inculpații L. și B. au identificat o hală ce putea să fie închiriată și inculpatul T. a contribuit cu banii necesari închirierii. Tot inculpatul T. a fost cel care a convins martora R.M. să încheie pe numele său contractul de închiriere cu SC D.G. SRL, însă chiria și facturile la energie de electrică și apă erau achitate de inculpatul L., cu bani provenind de la inculpatul T. Tot inculpatul L. a fost cel care ținea legătura cu proprietarul halei.

Inculpații au achiziționat semințele, cu banii inculpatului T., iar inculpatul L. este cel care le-a pregătit pentru plantare. Toți inculpații au participat la amenajarea încăperii din interiorul halei, încăpere destinată cultivării canabisului. Semințele au fost plantate de toți inculpații la 28.03.2018.

Inculpații B. și L. au fost cei care s-au ocupat mai mult de întreținerea culturii, iar inculpatul T. venea mai rar la locul unde se cultivaseră plantele.

Întrucât proprietarul halei le-a solicitat să părăsească spațiul respectiv, inculpații au luat hotărârea să transporte plantele în alt loc, inclusiv bunurile necesare întreținerii culturii, cu cele două autovehicule, menționate în rechizitoriu, după ce au tăiat plantele. În timp ce le transportau în vederea identificării și închirierii altui spațiu, cu banii deținuți de inculpatul T. și care au fost găsiți asupra acestuia la momentul prinderii lor, cei trei inculpați au fost opriți de organele de poliție.

Inculpații intenționau să vândă către persoane consumatoare canabisul rezultat, aspect susținut și de cantitatea mare de plante identificată și rezultând și din coroborarea declarațiilor inculpaților. Instanța nu poate avea în vedere susținerile ulterioare ale acestora, în sensul că inculpatul B. intenționa să utilizeze partea sa pentru consum propriu, întrucât însuși inculpatul B. a declarat la 30.05.2018 că intenționa să vândă partea ce urma să îi revină. Cantitatea mare de plante, recunoașterea inițială a inculpatului B. și primele declarații ale celorlalți doi inculpați se coroborează și dovedesc faptul că inculpatul intenționa să vândă, nu să consume el însuși, iar poziția sa procesuală, în sensul consumului propriu, nu este susținută de probe.

Instanța de fond a reținut, așadar, că faptele inculpatului L.G.-M., care a inițiat, constituit împreună cu inculpații B.R.-C. și T.Ș.-S. și a coordonat un grup infracțional organizat, pentru perioada martie 2018 – 29 mai 2018, grup constituit în scopul înființării și întreținerii unei culturi de cannabis, urmând ca după ajungerea plantelor la maturitate, să le valorifice către diverse persoane, și care a transportat un număr de 332 de plante de cannabis (masa brută 70,85 kg), precum și mai multe obiecte necesare întreținerii culturii de cannabis, din satul U., comuna C., județul G. până în comuna J., pe DN 5 – la Km.12, constituie infracțiunile de inițiere sau constituirea unui grup infracțional organizat prev. de art. 367 alin. (1) și (3) C. pen. și cultivarea și întreținerea în mod ilegal de plante de cannabis în scopul vânzării și transportul dintr-un loc în altul de droguri de risc fără drept, faptă prev. de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000.

A mai reținut Tribunalul că faptele inculpatului B.R.-C., care, la inițiativa inculpatului L.G.-M. și împreună cu acesta și inculpatul T. s-au constituit într-un grup infracțional organizat pentru perioada martie 2018 – 29 mai 2018, în scopul înființării și întreținerii unei culturi de cannabis, urmând ca după ajungerea plantelor la maturitate, să le valorifice către diverse persoane și care a transportat un număr de 332 de plante de cannabis (masa brută 70,85 Kg.), precum și mai multe obiecte necesare întreținerii culturii de cannabis, din satul U., comuna C., județul G. până în comuna J., pe DN 5 – la Km.12, constituie infracțiunile de inițiere sau constituirea unui grup infracțional organizat prev. de art. 367 alin. (1) și (3) C. pen. cu aplic. art. 41 alin. (1) C. pen. și cultivarea și întreținerea în mod ilegal de plante de cannabis în scopul vânzării și transportul dintr-un loc în altul de droguri de risc fără drept, faptă prev. de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 cu aplic. art. 41 alin. (1) C. pen., totul cu aplic. art. 38 alin. (1) C. pen.

În final, Tribunalul a reținut că faptele inculpatului T.Ș.-S., care la inițiativa inculpatului L.G.-M. – coordonatorul grupului și împreună cu acesta și inculpatul B. s-au constituit într-un grup infracțional organizat pentru perioada martie 2018 – 29 mai 2018, în scopul înființării și întreținerii unei culturi de cannabis, urmând ca după ajungerea plantelor la maturitate, să le valorifice către diverse persoane și care au transportat un număr de 332 de plante de cannabis

(masa brută 70,85 kg), precum și mai multe obiecte necesare întreținerii culturii de cannabis, din satul U., comuna C., județul G. până în comuna Jilava, pe DN 5 – la Km. 12, constituie infracțiunile de inițiere sau constituirea unui grup infracțional organizat prev. de art. 367 alin. (1) și (3) C. pen. cu aplic. art. 41 alin. (1) C. pen. și cultivarea și întreținerea în mod ilegal de plante de cannabis în scopul vânzării și transportul dintr-un loc în altul de droguri de risc fără drept, faptă prev. de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 cu aplic. art. 41 alin. (1) C. pen., totul cu aplic. art. 38 alin. (1) C. pen.

Instanța de fond a dispus condamnarea inculpaților la pedepsele anterior menționate.

Împotriva sentinței penale anterior menționate, au declarat apel în termenul legal, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, Biroul Teritorial Teleorman, precum și inculpații L.G.-M., T.Ș.-S. și B.R.-C.

Prin motivele de apel, inculpații L.G.-M., T.Ș.-S. și B.R.-C. au solicitat achitarea sub aspectul săvârșirii infracțiunii de grup infracțional organizat, reindividualizarea pedepselor aplicate pentru infracțiunea de trafic de droguri de risc.

În dezvoltarea primului motiv de apel, inculpații au invocat că pentru infracțiunea prevăzută de art. 367 C. pen. se impune achitarea sa, conform art. 16 alin. (1) lit. a) C. pr. pen. și reținerea dispozițiilor art. 77 lit. a) C. pen. alături de infracțiunea prev. de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, având în vedere materialul probator administrat în cauză, din care rezultă că nu există un grup de inculpați, care ar fi desfășurat activitatea infracțională în mai multe ocazii și în diferite locații, ci între cei trei a existat o înțelegere, pentru a se săvârși o singură infracțiune, care, într-adevăr, a avut o derulare în timp, întrucât plantele respective trebuiau să ajungă la maturitate, pentru a se putea ajunge la rezultatul pe care l-au dorit. Au mai arătat că inculpații nu pot fi acuzați că ar fi săvârșit mai multe infracțiuni în aceeași perioadă de timp, întrucât nu există elemente de conducere față de care să existe relații de supușenie, respectiv de subordonare în realizarea scopului pentru care aceștia s-au asociat, fiind vorba doar de un parteneriat în trei persoane.

Analizând actele și lucrările dosarului, în raport cu motivele anterior menționate, precum și din oficiu, potrivit art. 417 alin. (2) C. pr. pen., sub toate celelalte aspecte de fapt și de drept ale cauzei, Curtea constată că apelurile cu judecarea căror a fost investită sunt fondate.

Cu privire la situația de fapt, Curtea a constatat, pe baza probatoriului administrat în faza de urmărire penală și în faza de cercetare judecătorească în fața primei instanțe, precum și a declarațiilor constante, de recunoaștere, ale inculpaților apelanți L.G.-M., T.Ș.-S. și B.R.-C. că în ceea ce privește infracțiunea de trafic de droguri de risc, prima instanță a reținut în mod judicios că inculpații apelanți L.G.-M., T.Ș.-S. și B.R.-C. în perioada martie 2018 – 29 mai 2018 au înființat și cultivat o cultură de cannabis, într-o hală din satul U., comuna C., județul G., urmând ca după ajungerea plantelor la maturitate, să valorifice plantele de cannabis către diverse persoane, iar în momentul în care activitatea infracțională a acestora a fost descoperită au transportat un număr de 332 de plante de cannabis (masa brută 70,85 kg), precum și mai multe obiecte necesare întreținerii culturii de cannabis, din locația unde acestea erau cultivate în satul U., comuna C., județul G. până în comuna J., pe DN 5 – la Km.12, unde au fost surprinși în flagrant de către organele judiciare.

Curtea a reținut că în esență niciunul dintre cei trei inculpați apelanți nu a contestat împrejurarea că împreună și-au reunit eforturile pentru a înființa și a cultiva o cultură de cannabis în locația din satul U., comuna C., județul G., fiecare având împărțite rolurile în cadrul activității infracționale desfășurate în scopul de a se asigura că plantele de cannabis respective urmează să ajungă la maturitate.

În ceea ce privește infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat prev. de art. 367 alin. (1), (3) C. pen., Curtea a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile de tipicitate prevăzute de acest text legal.

Astfel, potrivit art. 367 alin. (1) C. pen. „Inițierea sau constituirea unui grup infracțional organizat, aderarea sau sprijinirea, sub orice formă, a unui astfel de grup se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.”

Conform art. 367 alin. (6) C. pen. „Prin grup infracțional organizat se înțelege grupul structurat, format din trei sau mai multe persoane, constituit pentru o anumită perioadă de timp și pentru a acționa în mod coordonat în scopul comiterii uneia sau mai multor infracțiuni.”

Curtea a constatat că prin rechizitoriu, procurorul a apreciat că inculpatul L. G.-M. zis „Limbă” a inițiat și constituit un grup infracțional organizat, cu scopul de a săvârși infracțiuni privind traficul ilicit de droguri de risc. Astfel, inculpatul L. G.-M. zis „Limbă” a luat hotărârea de a înființa o cultură de canabis și a contactat inițial, pe inculpatul B.R.-C., căruia i-a adus la cunoștință hotărârea luată și avantajele pe care le putea produce activitatea ilicită, respectiv înființarea culturii de canabis. Ulterior, l-au cooptat în cadrul grupului și pe inculpatul T.Ș.-S. zis „Bobi”, persoană despre care inculpatul L. G.-M. zis „Limbă” cunoștea că are posibilități financiare mult mai mari decât ale acestora, iar fără contribuția financiară a inculpatului T.Ș.-S. zis „Bobi”, nu se putea înființa cultura de canabis. La sfârșitul lunii februarie 2018, cei trei inculpați s-au întâlnit în municipiul București, în zona Pantelimon, și împreună, au luat hotărârea de a înființa o cultură de canabis, urmând ca odată ajunse la maturitate, plantele să fie împărțite între ei, proporțional cu sumele de bani investite pentru înființarea și întreținerea culturii.

Probele administrate în cauză au confirmat că în activitatea infracțională inculpatul L. G.-M. era răspunzător de îngrijirea și creșterea culturii ilicite de plante de canabis și relația directă cu administratorul fermei, cât și plata efectivă a utilităților. Inculpatul B.R.-C. era cel care are cunoștințe despre modalitatea creșterii plantelor de canabis și împreună cu inculpatul L. G.-M. se deplasau aproape zilnic, la această locație, pentru îngrijirea și întreținerea plantelor de canabis. Despre evoluția culturii și problemele ce apărau în relația cu reprezentanții fermei, cei doi inculpați îl țineau la curent pe inculpatul T.Ș.-S. care achita principalele cheltuieli cu chiria spațiului și cu utilitățile necesare dezvoltării culturii de canabis.

Curtea a constatat că, deși inculpații au alcătuit un plan infracțional în scopul săvârșirii unei infracțiuni de trafic de droguri, în care fiecare dintre inculpați avea propriul rol în mecanismul infracțional pus la cale de aceștia, totuși această asocierie infracțională nu depășește limitele unei pluralități ocazionale realizate în vederea săvârșirii de infracțiuni (neincriminată în prezent de legislația penală), aceasta neatingând gradul de coordonare și de structurare, specific unui grup infracțional organizat.

Astfel, Curtea a constatat că această asocierie infracțională dintre inculpați nu are o structură bine determinată, inculpații, deși având rolurile împărțite, nefiind subordonați ierarhic unul celuilalt, activitatea infracțională nefiind coordonată de niciunul dintre membrii acestei asocieri. Niciunul dintre inculpați nu apare a fi liderul grupării, deciziile fiind luate în urma consultărilor comune, singurul scop pentru care inculpații lucrau organizat fiind acela de a aduce la maturitate plantele cultivate. Sub acest aspect, Curtea constată că inculpatul T.Ș.-S. era cel care realiza efectiv finanțarea activității infracționale, acesta neavând vreun rol asumat de lider al grupării, nefiind indicat de niciunul dintre ceilalți doi inculpați cu un asemenea rol, sarcina sa fiind aceea de a rezolva eventualele probleme de natură financiară care ar fi apărut pe durata cultivării plantelor de canabis. Dovada în acest sens este modul în care urma să se împartă între cei trei inculpați producția de canabis obținută, proporțional cu sumele de bani investite pentru înființarea și întreținerea culturii, la finalul asocierii acest inculpat urmând a primi valoarea „investiției sale”, neavând vreun rol de coordonare a întregii activități infracționale. De altfel, acest inculpat nici nu a avut rolul înființării culturii de canabis, acest rol revenindu-i inculpatului L.G.-M. care l-a cooptat în planul infracțional pe inculpatul T.Ș.-S., întrucât acesta dispunea de disponibilitățile bănești necesare începerii activității infracționale.

Curtea a remarcat că toți inculpații au declarat în mod concordant pe durata procesului penal că scopul asocierii infracționale era obținerea unei culturi de canabis mature. Niciunul dintre inculpați nu a declarat, iar procurorul nu a dovedit în mod contrar, că la finalizarea

activității infracționale pentru care s-au asociat, aceștia ar fi urmărit să continue activitatea infracțională, respectiv să înființeze o nouă cultură de canabis.

Prin urmare, nu se poate aprecia că inculpații au urmărit crearea unei adevărate rețele infracționale în scopul înființării în mod repetat a unor culturi de canabis din care să obțină în mod ilicit venituri, întrucât nicio probă nu susține o asemenea concluzie.

De altfel, prelungirea în timp a activității infracționale s-a datorat faptului că ajungerea la maturitate a unei culturi de canabis, din momentul înființării, durează un anumit interval de timp. Inclusiv inculpații au susținut că dacă nu erau prinși în flagrant plantele mai aveau nevoie de circa patru săptămâni în vederea ajungerii la maturitate. Ca atare, prelungirea în timp a asocierii infracționale puse la cale de cei trei inculpați nu s-a datorat constituirii unui grup organizat, coordonat și structurat, destinat săvârșirii unor infracțiuni de trafic de droguri, ci s-a datorat prelungirii în chip natural a infracțiunii săvârșite de cei trei inculpați, respectiv trafic de droguri, înființarea și cultivarea plantelor fiind realizată exclusiv în scopul de a comercializa ulterior drogurile astfel cultivate.

Față de cele expuse anterior, lipsind condițiile de tipicitate ale infracțiunii de grup infracțional organizat, reținute în sarcina fiecăruia dintre cei trei inculpați sub aspectul elementului material al laturii obiective (absența unui grup structurat și coordonat), Curtea, găsind întemeiate motivele de apel susținute în cauză de către cei trei inculpați, a dispus în temeiul art. 396 alin. (5) rap. la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I C. pr. pen., achitarea fiecăruia dintre inculpații L.G.-M., B.R.-C. și T.Ș.-S. pentru infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 alin. (1), (3) C. pen.

2. Procedura de cameră preliminară. Dobândirea calității de suspect/inculpat

- Codul de procedură penală: art. 305, art. 342-347

Dobândirea calității de suspect are loc în condițiile art. 305 alin. (3) C. pr. pen., care prevede că atunci când există probe din care să rezulte bănuiala rezonabilă că o anumită persoană a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală și nu există vreunul dintre cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1), organul de urmărire penală dispune ca urmărirea penală să se efectueze în continuare față de aceasta, care dobândește calitatea de suspect.

Inculpatul nu poate invoca că nu a dobândit mai devreme calitatea de suspect în cauză, întrucât doar organul de urmărire penală este îndrituit să aprecieze dacă materialul probator administrat în cursul urmăririi penale, după începerea urmăririi penale în rem, este de natură să conducă la bănuiala rezonabilă că o anumită persoană a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală și nu există vreunul dintre cazurile de împiedicare a punerii în mișcare a acțiunii penale conform art. 16 alin. (1) C. pr. pen.

(Încheierea nr. 107/C.P. din data de 20 martie 2019)

Prin încheierea din camera de consiliu de la data de 17 ianuarie 2019, pronunțată de judecătorul de cameră preliminară al Tribunalului București – Secția I Penală, au fost respinse ca neîntemeiate cererile și excepțiile invocate de inculpatul B.M.-C.

În temeiul art. 346 alin. (3) C. pr. pen., a constatat competența teritorială și materială a Tribunalului București, legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul din 23.10.2018 emis de Parchetul de pe lângă Tribunalul București prin care a fost trimis în judecată inculpatul B.M. -C. pentru săvârșirea infracțiunii de omor prev. de art. 188 alin. (1) C. pen. cu aplic. art. 5 C. pen.

În temeiul art. 346 alin. (1) C. pr. pen., a constatat legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală în dosarul de urmărire penală instrumentat de Parchetul de pe lângă Tribunalul București.

A dispus începerea judecății privind săvârșirea infracțiunii de omor prev. de art. 188 alin. (1) C. pen. cu aplic. art. 5 C. pen. de către inculpatul B.M.-C.

Pentru a pronunța această hotărâre, judecătorul de cameră preliminară a reținut că prin rechizitorul din 23.10.2018 emis de Parchetul de pe lângă Tribunalul București a fost trimis în judecată inculpatul B.M.-C., pentru săvârșirea infracțiunii de omor prev. de art. 188 alin. (1) C. pen. cu aplic. art. 5 C. pen.

S-a apreciat că fapta inculpatului B.M.-C. în vârstă de 26 de ani la data faptei – care la data de 08.03.2007 în jurul orei 10.00, fiind în exercitarea atribuțiilor de serviciu în calitate de angajat al S.C. E.I. S.R.L., la Spitalul Clinic de Urgență pentru Copii „Marie Sklodowska Curie” a efectuat o improvizație în panoul de comandă al liftului nr. 5 (montând un „șunt”) cunoscând consecințele pe care această improvizație le poate produce, determinând astfel anularea circuitului electric de siguranță al liftului, ceea ce a provocat, în urma unei comenzi normale de deplasare a liftului dată de o persoană aflată în lift, plecarea liftului cu ușile deschise, împrejurare în care victima C.T. a fost prinsă și strivită între lift și peretele puțului, cu consecința decesului acesteia – întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de omor prev. de art. 188 alin. (1) C. pen. cu aplic. art. 5 C. pen.

Prin înscrisul depus la data de 08.11.2018, inculpatul B.M.-C., prin apărător ales, a invocat cereri și excepții, în conformitate cu art. 342 și urm. C. pr. pen. după cum urmează:

A criticat inculpatul regularitatea rechizitoriului apreciind că nu a fost descrisă infracțiunea pe care se presupune că a săvârșit-o sub aspectul laturii obiective și subiective, în sensul în care organul de urmărire penală nu a relevat actele materiale care formează latura obiectivă și nu a explicat motivele pentru care a reținut drept formă de vinovăție intenția indirectă.

De asemenea, a apreciat inculpatul că i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil întrucât majoritatea probelor au fost administrate anterior dobândirii calității de suspect, respectiv anterior datei de 21.06.2016. În continuare, a apreciat că expertizele efectuate de numita M.M. și J.C. au fost efectuate cu încălcarea art. 181 C. pr. pen. Totodată a considerat că cercetarea la fața locului s-a făcut cu încălcarea art. 193 C. pr. pen. aceasta fiind în fapt o reconstituire.

Analizând cererile și excepțiile invocate de inculpatul B.M.-C. în temeiul art. 342 și următoarele C. pr. pen. judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului București a reținut următoarele:

Numitul B.M.-C., prin apărătorul ales, a contestat în fapt acuzația adusă prin actul de inculpare, respectiv forma de vinovăție aspect legat de temeinicia faptei imputate.

S-a apreciat că este necesar a fi făcută o distincție între neregularitatea rechizitoriului prin neprezentarea raționamentului avut în vedere de organul de urmărire penală în momentul formulării acuzației, aspect necesar pentru a da posibilitatea efectivă inculpatului de a-l combate pe parcursul cercetării judecătorești, și contestarea temeiniciei acestuia prin evidențierea unor fisuri ale argumentației organului judiciar.

Astfel a constatat judecătorul de cameră preliminară că jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat că „că echitatea unei proceduri se apreciază în raport cu ansamblul acesteia. Dispozițiile art. 6 § 3 exprimă necesitatea acordării unei atenții deosebite notificării „acuzației” aduse persoanei în cauză. Actul sesizării joacă un rol determinant în urmărirea penală: după notificare, persoana pusă trimisă în judecată este oficial înștiințată în scris cu privire la temeiul legal și factual al acuzațiilor care i se aduc. Art. 6 § 3 lit. a) îi recunoaște acuzatului dreptul de a fi informat nu doar cu privire la cauza acuzației, adică la faptele materiale de care este acuzat și pe care se bazează acuzația, dar și încadrarea juridică a faptelor, și aceasta în mod detaliat [Pélissier și Sassi împotriva Franței (MC), nr. 25444/94, pct. 51, CEDO 1999-II].

În ceea ce privește latura subiectivă a infracțiunii procurorul de caz a expus raționamentul avut în vedere la pag. 57-59 din actul de inculpare iar neînsoșirea acestuia de către inculpat constituie un aspect ce ține de temeinicia acuzației iar nu de legalitatea acesteia.

A considerat judecătorul de cameră preliminară că sub aceste aspecte rechizitoriul respectă prevederile art. 328 C. pr. pen. și ale art. 6 alin. (3) lit. a) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului privind necesitatea informării complete a inculpatului cu privire la infracțiunea de care este acuzat.

În continuare a contestat inculpatul încălcarea dreptului la un proces echitabil prin împrejurarea că a dobândit calitatea de suspect ulterior administrării majorității materialului probator, deși ancheta penală îl viza, aspect care a condus la imposibilitatea participării momentului desfășurării procedurilor probatorii.

S-a apreciat că potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală care reglementează faza de urmărire penală, de principiu, efectuarea urmăririi penale față de o persoană nu se dispune odată cu începerea urmăririi penale *in rem* deoarece art. 305 alin. (3) C. pr. pen. impune ca și condiție existența unei suspiciuni rezonabile că o anumită persoană a săvârșit fapta pentru care s-a dispus începerea urmăririi penale, iar o astfel de suspiciune nu poate fi întemeiată pe actul de sesizare. De aceea, între momentul începerii urmăririi penale și cel al dispoziției de efectuare a urmăririi penale față de o persoană, de principiu, se administrează probe.

Prin administrarea de probatorii, prin strângerea de date și informații cu privire la fapta și persoana ce formează obiectul urmăririi penale, este posibil ca în cursul anchetei penale să fie descoperite fapte noi, să fie descoperite date privind implicarea și a altor persoane, procurorul având posibilitatea extinderii urmăririi penale conform art. 311 C. pr. pen., ceea ce echivalează cu lărgirea limitelor inițiale ale sesizării și, implicit, a obiectului urmăririi penale, nefiind necesară vreo modalitate de sesizare a organelor de urmărire penală dintre cele prevăzute de art. 288 C. pr. pen.

A constatat judecătorul de cameră preliminară că prin ordonanța Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 4 București din data de 21.06.2016, s-a dispus extinderea urmăririi penale față de suspectul B.M.C., sub aspectul săvârșirii infracțiunii de ucidere din culpă, prev. de art. 192 alin. (1) și (2) C. pen. cu aplic. art. 5 C. pen. (vol. I, fil. 46-51)

Dispozițiile art. 305 alin. (3) C. pr. pen. consacră obligația organului de urmărire penală de a dispune efectuarea în continuare a urmăririi penale față de suspect, atunci când există probe din care rezultă bănuiala rezonabilă că o anumită persoană a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală și nu există vreunul dintre cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1) C. pr. pen.

Judecătorul fondului a apreciat că, în speță, constatarea caracterului rezonabil al acestei bănuieli implică însă un inevitabil proces de apreciere a probelor care au dat naștere suspiciunilor, luând în considerare toate particularitățile cauzei. Evaluarea calității ori relevanței probatoriului din această perspectivă și alegerea momentului la care urmărirea penală se impune a fi efectuată față de o persoană determinată reprezintă însă prerogative exclusive ale organelor de urmărire penală, rezultate din analiza art. 306 alin. (1) și art. 100 alin. (1) C. pr. pen. și a căror exercitare efectivă nu poate fi cenzurată în alte coordonate decât cele expres prescrise de lege, luând în considerare și marja inevitabilă de apreciere recunoscută acestor organe judiciare.

Or, în speță, inculpatul prin apărător a solicitat a se constata că momentul la care s-ar fi impus atribuirea calității de suspect era anterior actului procedural din data de 21.06.2016, contestatorul urmărește, implicit, a se statua asupra calității informațiilor rezultate din probatoriul administrat până la acea dată și a aptitudinii acestora de a susține o bănuială rezonabilă de comitere a faptelor penale.

A apreciat judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului București că „succesiunea actelor procesuale ori procedurale anterioare începerii urmăririi penale *in personam* poate susține, în anumite condiții, un dezechilibru între apărare și acuzare și prin

aceasta încălcarea principiului loialității administrării probelor. Aceasta se justifică în considerarea faptului că apărarea nu comportă aceleași facilități și garanții ca în ipoteza existenței calității de suspect ori inculpat. Încălcarea dreptului la apărare în condițiile expuse anterior pune în discuție o nulitate relativă (nulitatea este absolută atunci când asistarea de către avocat a suspectului ori inculpatului este obligatorie) ce trebuie invocată într-un anumit termen și condiții în funcție de faza în care aceasta a fost generată.

Prelungirea arbitrară a momentului începerii urmăririi penale *in personam*, cu consecința administrării unor probe suplimentare celor reclamate de norma invocată, poate genera o încălcare a dreptului la apărare, în considerarea art. 92 C. pr. pen. Totuși această eventuală încălcare a dreptului la apărare poate și trebuie să fie invocată și valorificată în faza de urmărire penală prin solicitarea reaudierii ori prin solicitarea de probe care să combată datele strânse anterior începerii urmăririi penale *in personam* [art. 282 alin. (3) C. pr. pen.]” (Î.C.C.J., s. pen., încheierea judecătorului de cameră preliminară din data de 19.02.2016, nepublicată).

Totuși judecătorul de cameră preliminară a avut în vedere că, potrivit dispozițiilor art. 305 alin. (1) C. pr. pen. când actul de sesizare îndeplinește condițiile prevăzute de lege, organul de urmărire penală dispune începerea urmăririi penale cu privire la fapta săvârșită ori a cărei săvârșire se pregătește, chiar dacă autorul este indicat sau cunoscut.

S-a constatat, prin urmare, că începerea urmăririi penale are loc, inițial, exclusiv cu privire la faptă.

S-a apreciat că această dispoziție are caracter imperativ și este aplicabilă chiar și în ipoteza în care în cuprinsul sesizării este indicată și identitatea presupusului infractor.

Începerea imediată, cvasi-automată, a urmăririi penale, după formularea unei sesizări, în condițiile noului Cod, are rolul de a crea cadrul procesual necesar, astfel încât organele de urmărire penală să poată administra probatoriul util pentru verificarea temeiniciei sesizării și, mai departe, pentru identificarea și probarea comiterii faptei de către făptuitor.

După începerea urmăririi penale *in rem*, organele de urmărire penală procedează la strângerea de date și informații și administrarea probatoriului necesar pentru verificarea realității faptelor sesizate, pentru stabilirea caracterului ilicit penal al acestora, pentru identificarea făptuitorului și verificarea condițiilor de responsabilitate penală a acestuia.

În momentul în care, există suficiente date sau probe care să genereze indicii rezonabile că o anumită persoană a comis fapta pentru care s-a început urmărirea penală *in rem*, atunci se va dispune ca urmărirea penală anterior începută să fie continuată *in personam*, adică să fie efectuată asupra unei persoane concrete, identificate, persoană care va dobândi calitatea de suspect.

Judecătorul fondului a apreciat că, deși nu se prevede expres o interdicție, continuarea urmăririi penale *in personam* doar pe baza datelor rezultând din sesizare nu este posibilă, întrucât sesizarea nu are valoare probatorie în sine, astfel că din ea nu pot rezulta indicii rezonabile că o persoană a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală. Acesta a fost și motivul pentru care urmărirea penală a fost împărțită în două faze, apreciindu-se că simpla indicare a unei persoane în cuprinsul actului de sesizare ca fiind cea care a comis infracțiunea nu îi atribuie acestuia calitatea de suspect.

Prin urmare, este întotdeauna necesară administrarea de probe, ulterior sesizării, pentru a se putea ajunge la o urmărire penală *in personam*.

Analizând actele procesuale din dosar, judecătorul de cameră preliminară a constatat următoarele:

Astfel, a observat judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului București că pentru prima oară organul de urmărire penală a luat în considerare posibilitatea montării unui șunt de către inculpatul B.M.-C. ulterior motivării încheierii de ședință din camera de consiliu din data de 25.02.2015 (vol. I, fil. 304), prin care judecătorul de cameră preliminară din cadrul Judecătoriei Sectorului 4 București a admis în parte plângerea petenților C.F. și C.N.-E. și a desființat în parte ordonanța procurorului din 18.07.2014 prin care s-a dispus clasarea cauzei.

În același timp a constatat judecătorul că încheierea a fost motivată la data de 05.05.2015 specificându-se că „se impune efectuarea unei expertize... fiind arătat că experimentul efectuat de inspectorii ISCIR a relevat că acest lucru este posibil numai în situația efectuării unor șunturi care să anuleze funcționarea tuturor contacturilor electrice de securitate...” acesta fiind momentul în care organul de urmărire penală a luat în considerare posibilitatea existenței unui șunt care să fi anulat sistemele de securitate ale liftului.

A considerat judecătorul de cameră preliminară că organul de urmărire penală nu a încălcat inculpatului dreptul la un proces echitabil întrucât nu a fost identificată o întârziere a dispunerii efectuării în continuare a urmăririi penale față de acesta.

Referitor la solicitarea de constatare a nelegalității expertizelor efectuate de numita M.M. și J.C. au fost efectuate cu încălcarea art. 181 C. pr. pen. în sensul în care organul de urmărire penală nu avea dreptul de a dispune o nouă expertiză decât dacă concluziile raportului anterior sunt neclare sau contradictorii ori între conținutul acesteia și concluziile raportului există contradicții judecătorul fondului a considerat că existența a două expertize contradictorii constituie un aspect de apreciere a probatoriului, iar nu de legalitatea a acestora.

Totodată a considerat că cercetarea la fața locului s-a făcut cu încălcarea art. 193 C. pr. pen. aceasta fiind în fapt o reconstituire judecătorul apreciază că organele de urmărire penală au efectuat o reconstituire parțială iar nu o cercetare la fața locului.

Totuși judecătorul de cameră preliminară a considerat că în cauză nu erau aplicabile dispozițiile art. 193 alin. (3) C. pr. pen. deoarece la acel moment procesual inculpatul se afla într-una dintre situațiile prevăzute de art. 90 C. pr. pen.

Pentru toate aceste motive, judecătorul de cameră preliminară, a respins ca neîntemeiate cererile și excepțiile invocate de inculpatul B.M.-C., dispunând începerea judecății privind săvârșirea infracțiunii de omor prev. de art. 188 alin. (1) C. pen. cu aplic. art. 5 C. pen. de către acesta.

Împotriva acestei încheieri au declarat contestație inculpatul B.M.-C. la data de 08 februarie 2019.

Calea de atac a fost înaintată de Tribunal și înregistrată pe rolul acestei Curți la data de 04 martie 2019.

Contestația a fost susținută oral la acest termen de judecată, inculpatul invocând în esență că instanța de fond a încălcat dreptul la apărare și principiul egalității armelor, ca o componentă a dreptului la un proces echitabil. Inculpatul a invocat că din momentul dobândirii calității de suspect, deși a solicitat readministrarea probelor administrate până la acel moment în cursul urmăririi penale, i-a fost respinsă această solicitare cu mențiunea că probele vor fi administrate în fața instanței de fond. Procedând într-o asemenea manieră, inculpatul a invocat că procurorul a încălcat dreptul la un proces echitabil.

Inculpatul a mai invocat că în cauză nu au fost respectate dispozițiile art. 181 C. pr. pen. întrucât nu se impunea o nouă expertiză tehnică, precum și dispozițiile art. 193 C. pr. pen., întrucât nu s-a dispus reconstituirea faptei care implica o activitatea procesuală diferită de cercetarea la fața locului.

Analizând încheierea atacată, Completul de Cameră Preliminară din cadrul Curții a apreciat ca nefondată contestația inculpatului, având în vedere următoarele considerente:

Conform art. 342 C. pr. pen. „obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.”

Analizând actele de urmărire penală efectuate și probele administrate în cursul urmăririi penale, în acord cu judecătorul de cameră preliminară, Completul de cameră preliminară a apreciat că acestea au fost realizate cu respectarea principiului legalității, nefiind identificate elemente de nulitate la întocmirea lor.